

KOMMUNISTISK POLITIK

Irske traktat-modstandere jubler da Nej'et blev kendt

**IRSK NEJ: TILLYKKE TIL
ALLE DE EUROPÆISKE FOLK !**

Nr. 13
12. årg.

2008

20. juni -
3. juli

Støttepris 20 kr.

TEMA: IRLAND SIGER NEJ

- Fattigdom betyder sult s. 2 • Udtalelse fra APK partikonference s. 3 •
- Det irske Nej en lussing til Fogh s.4 • Storkonflikt 2008: Kampens vej s. 5 •
- Sig nej til forligene s. 7 • Aftale om kommunal økonomi '09 s. 8 •
- Hovedbeklædning s. 9 • Fredsaktivister og krigsforbrydere s. 10 •
- Spion for CIA s. 11 • Lissabon-traktaten forkastet – respekter folkets vilje s. 12 •
- Den enes brød s. 14 • Verdenskrisen på fødevarer, vand og brændstof s. 15 •
- Ny dansk besættelsesaftale på vej s. 18 • Krigsforbrydere med "fredsprofil" s. 15 •
- B.C. Andersen: Breve til kammeraterne s. 21 •
- Debat s. 22 • Storkonflikten: Et lærestykke i kamp s. 24

Fattigdom betyder sult

KOMMUNISTISK POLITIK

Det borgerlige Danmark gøder jorden for nye angreb på den offentlige sektor. Venstre har startet sommerferien med et debatoplæg, der handler om udlicitering af simpelthen alt, og har garneret det med en fornyet propaganda for skattelettelse til de rigeste.

Det er et tydeligt varsel om, hvordan krisen vil blive taklet, når ledigheden for alvor begynder at stige og folk må gå fra hus og hjem. Regeringen vil sætte ind med en ny privatiserings stormflod og nye angreb på de stadig ringere dagpengeregler. Ingen skal regne med, at Fogh og Pia pludselig bremser tempoet, tværtimod.

I weekenden lige efter at der var indgået overenskomstforlig med pædagoger og sundhedskartellet fik finansminister Lars Løkke Rasmussen hevet en ny stram aftale hjem for 2009 med Kommunernes Landsforening. Den nye aftale rummer ikke nogen af de penge, som regeringen lovede i valgkampen i november, og der gives slet intet i forhold til inflationen og de stigende priser på energi og fødevarer.

Under valgkampen kunne godtroende danskere for eksempel nemt have fået det indtryk at folkeskolen skulle have flere penge til vedligeholdelse af de nedslidte undervisningslokaler, at børn skulle have sund mad og gode fritidstilbud osv..

HA! Snydt igen! Intet af den slags bliver til noget.

Inflationen og de ekstraordinære prisstigninger rammer især de fattigste grupper, der lever på pension, bistands- og start"hjælp". Almisserne bliver ikke reguleret efter prisstigninger. Efter et år med prishop på mere end 100 % rækker pengene ikke længere til mad eller telefon. Gratisavisen 24timer gennemgik først på ugen eksempler fra landets kommuner, der havde sat prisen op på levering af mad til ældre. I Aalborg er prisen hævet 15% fra 42 til 48,50 kroner om dagen. Alle andre fattige grupper har samstemmende oplevelser. Der skal vælges mellem huslejen eller mad til børnene. Den nye aftale for kommunernes økonomi sikrer, at regningen for yderligere prishop igen skal bæres af de svageste grupper.

Regeringens aftale med KL tager heller ikke andre helt forudsigelige stigende udgifter med i budgettet. Når der i disse

år er relativt store generationer, der pensioneres uden at ældresektoren tilføres flere midler, er det reelt en beslutning om nedskæringer af hjemmehjælp og sociale tilbud.

Ugebrevet A4 har lavet en stor undersøgelse af begrebet fattigdom. I Danmark har ingen politikere ønsket at gå ind i en konkret diskussion af en fattigdomsgrænse. I partiet Venstre mener de ligefrem, at det er uinteressant at vide hvor mange fattige der er: et tal vil jo ikke løse problemet...

Men et tal er netop sagens kerne, fordi et tal i kroner og øre er lig med mad og husleje.

Et tal vil netop betyde, at problemet blev tydeligt og klart for alle, og ikke bare tågesnak fra pelsklædte vendekåber. En klar beskrivelse af hvad fattigdom er, i tal, er en simpel nødvendighed i et samfund, hvor fattigdom er et omfattende problem.

A4 har lavet undersøgelsen med udgangspunkt i et spørgeskema hvor deltagerne blev bedt om at prioriterer hvad der som minimum skulle være råd til i en husholdning. Det er en ny måde at opgøre fattigdom på i Danmark, men som bruges i flere andre europæiske lande. Det gode ved den type af undersøgelse er at der kan dannes et klart

billede af, hvad der er brug for i dag for at fungere som en del af samfundet, baseret på folks egne erfaringer.

Kort fortalt lyder svaret på undersøgelsen at man er fattig hvis man ikke har råd til:

At holde en fødselsdagsfest. At ens barn kan gå til sport i fritiden. En computer og adgang til internettet. Et tv-apparat. En mobiltelefon. En månedlig tur i biografen.

Ifølge undersøgelsen svarer det til en disponibel indkomst på godt 76.000 kroner i 2004-priser. Mere end 130.000 skal hvert år klarer sig for mindre. Det tal er nok lidt lavt sat, eftersom udgifter til husleje og transport varierer meget.

Ingen af de arrogante reaktionærere forbydere, der sidder på magten, kunne drømme om at bekymre sig om almindelige fattigfolks problemer med de stigende priser.

Ministrene får betalt et hvert lille dumt bilag, mens det store flertal skal punge ud.

Redaktionen 17. juni 2008

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (12-13 nr.) 310 kr.
År (25 nr.) 530 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 28.06.08

Offentligt ansatte har valgt kampens vej

*Udtalelser fra Arbejderpartiet
Kommunisternes
partikonference, København,
lørdag den 14. juni 2008*

Storkonflikten i det offentlige har været historisk. Det er første gang de arbejdende i den offentlige sektor så massivt har rejst sig mod deres arbejdsgivere – hvad der i sidste ende vil sige regeringen og folketingsflertallet – og rejst i bund og grund politiske krav som 'Ligeløn lige nu', 'Mandeløn til kvindesag', 'Flere hænder i den offentlige sektor' o.s.v.

Storkonflikten blev båret frem nedefra, fra arbejdspladserne, gennemsyret af en følelse af, at 'Nu er det nok' og 'Det er NU det gælder'.

59 dage – næsten to måneder – varede den historiske konflikt, før Sundhedskartellet som de sidste indgik et forlig med de offentlige arbejdsgivere, der som BUPL-forliget nu er sendt til urafstemning.

Selvom det vil være meget vanskeligt at genoptage konflikten, bør der stemmes nej, fordi de konkrete aftaler ligger milevidt fra de 15 pct. i lønstigning, som var mindstekravet, og ikke

engang er en sikring mod reallønsfald for både pædagoger og sundhedsarbejdere over de næste tre år, fordi inflation og prisstigninger er uhørt høje.

'15 pct' og nedsættelse af en ligestrømskommission af folketinget var de krav, som først og fremmest blev

fremført af Sundhedskartellet og blev fælles krav for de strejkende. Ingen af delene er blevet en realitet. Selvom sympatien blandt arbejderne og hos befolkningens flertal var massivt for de offentligt ansattes krav og kamp, var de oppe imod uhyre stærke kræfter i det danske samfund: regeringen, folketingets flertal, medierne, kapitalmagten. De måtte ikke sejre, for det ville være et nederlag for den nyliberale politik for udlicitering, privatise-

ring og svækkelse af den offentlige sektor, som Fogh-regeringen og Den Europæiske Union står for. I selve sin karakter var konflikten en kamp mod nyliberalismen og den nyliberale regering. Med kravene om en styrket offentlig sektor, ligeløn o.s.v., har de strejkende sat en anden dagsorden og udfordret de herskende kræfter i samfundet.

De umiddelbare konkrete resultater af konflikten er ikke imponerende, tværtimod. Det har sine årsager, som er vigtige at fastslå og lære af. Men ingen kan komme uden om, at de strejkendes kamp var imponerende, ikke bare fordi den var så langvarig, men først og fremmest, fordi de strejkende udfoldede deres initiativ og kampkraft.

Og uanset de skuffende resultater er kampen ikke slut. Kampen mod den nyliberale regering, det nyliberale EU og for ligeløn, en velfungerende offentlig sektor, for 'velfærd til alle' fortsætter. De lavtlønnede blandt de offentligt ansatte – og det vil sige flertallet – har valgt kampens vej, klassekampens vej.

Det er det afgørende.

Tillykke Irland! Tillykke Danmark!

Det irske folk har sagt klart Nej til Lissabontraktaten – EU's seneste forfatningsforslag – ved folkeafstemningen den 12. juni. Der er grund til at sige: Tillykke Irland – og tilføje et tillykke til Danmark og de øvrige unionslande.

Irerne fik som det eneste medlemsland i EU lov til at stemme om Lissabontraktaten, der er næsten identisk med den unionsforfatning, som blev

forkastet af hollændere og franskmænd i 1995.

Og irerne har stemt Nej på alle de europæiske folks vegne – og sat en kæp i hjulet på EU-elitens og EU-monopolernes planer.

Med det irske Nej er Lissabontraktaten faldet. Men da de herskende i EU ikke tager et Nej for et Nej, og heller ikke vil acceptere tre x Nej, ser det ud som om de vil lade ratifikationsprocessen fortsætte. Kampen for at sikre at Lissabontraktaten begraves med det irske Nej er i gang.

Fogh-regeringen og folketingsfler-

tallet har afvist at lad danskerne stemme om Lissabontraktaten med det løgnagtige påskud, at den ikke betyder suverænitetsafgivelse. I stedet har folketinget ratificeret den. Denne ratifikation må anses for ugyldig – og kravet om en folkeafstemning om Lissabontraktaten, såfremt den ikke officielt tages af bordet af EU må fortsat rejses.

Til gengæld må Foghs frække plan om folkeafstemning om de danske forbehold til efteråret også anses for faldet med det irske Nej og regeringen må udtrykkelig tage den af bordet!

Det irske Nej en lussing til Fogh og folketingsflertallet

Når noget går Fogh og regeringen imod er parolen: Hold kæft! Kommenter det ikke! Lad det drive over! Men modstanden mod EU lader sig ikke jage væk

I afslutningsdebatten inden folketingets sommerferie erklærede den danske kandidat til posten som EU's første præsident (og til posten som generalsekretær for NATO) – dvs Anders Fogh Rasmussen – at han i august måned vil give en konkret dato for sin annoncerede folkeafstemning til afskaffelse af de danske EU-forbehold fra 1993 (overfor euroen fra september 2000).

Der blev spekuleret livligt i, om en sådan afstemning ville komme først eller sidst i efteråret 2008 (hvad alle var enige om) og først og fremmest om afstemningen også ville inddrage det danske nej til euro'en for også at omstøde den afgørelse.

Det irske folks nej til Lissabon-traktaten er kommet på tværs af alle spekulationerne. Det er en regulær lussing til både EU og den herskende EU-elite og til Fogh-regeringen og folketingsflertallet.

Et slag mod EU-elite og unionspolitikere

Det er et alvorligt slag mod unionsbyggningsplanerne, hvor afstemningerne i Holland og Frankrig i 2005 kom voldsomt på tværs, og da man forsøgte sig med en lettere redigeret forfatningstraktat, kaldet Lissabon, kom det eneste folk, der fik lov til at stemme om den, på tværs med endnu et Nej.

For Fogh og folketingsflertallet er det endda i dobbelt forstand en lussing.

Det irske nej understreger på den ene side det udemokratiske i regeringens og Christiansborg-flertallets afvisning af en dansk folkeafstemning og sætter fokus på, hvad det egentlig er, man har lusket igennem med en ratifikation, som er forløbet uden nogen form for folkelig debat.

På den anden side er det irske nej en kæp i hjulet på Foghs og folketingsflertallets luskede omafstemningsplaner for at omstøde de danske forbehold. Selvom Fogh lurepasser og ikke har meldt klart ud, er det usandsynligt at en folkeafstemning om forbeholdene kan gennemføres i efteråret 2008, og i det hele taget før der foreligger en afklaring på hele situationen omkring Lissabon-traktaten.

For Fogh personligt kan det irske nej også blive en alvorlig streg i regningen. Fogh er kandidat til posten som den første EU-præsident. Det irske nej betyder, at der ikke bliver noget af præsidenten (hvis det ikke omstødes). Foghs adgangsbillet skulle ikke mindst være en dansk annullering af forbeholdene. Nu skal han måske snarere sigte på en international karriere som ulykkesmager som generalsekretær for NATO.

Hvordan omstødes et irsk Nej?

Det irske Nej understreger de europæiske befolkningers modstand mod EU-elite og monopolernes superstats- og supermagtsprojekt. Det har sendt unionen ud i en ny politisk krise. Det hollandske og franske Nej til forfatningen udløste en dyb krise, som først blev overvundet, da man fandt på at omskrive traktaten og ikke kalde den en forfatning, men simpelthen 'Lissabon-traktaten'. Nu står man tilbage ved udgangspunktet – med en klar understregning af den folkelige modstand overalt i unionen.

Men selvom det er tredje gang, folket i tre forskellige lande har sagt nej til unionsforfatningen i både dens første og dens reviderede udgave, har unionspolitikere og de herskende kapitalinteresser bag dem på ingen måde i sinde at lytte til, endside respektere, de folkelige afgørelser.

De første officielle toner fra EU efter Nej'et blev kendt var at 'ratifikationsprocessen fortsætter' – det vil sige at den juridisk døde Lissabon-traktat skal godkendes af parlamenterne i de lande, der endnu ikke har gjort det. Og det bliver svært. England, hvor modstanden mod Lissabon er meget stor, er et af de lande.

Det forlyder også at man vil give irerne en 'dansk løsning' – det vil sige tilbyde nogle forbehold, som så skulle få dem til at sluge Lissabon – f.eks. et tilbud om at Irland ikke behøver tilade fri abort.

Danskerne vil kunne fortælle, at et sådant anti-demokratisk fifleri vil være forspillet til at unionstoget kører videre – men også til at 'irske undtagelser' kan elimineres på et senere tidspunkt.

Men 'den irske nød' bliver hård at knække. Folkene i unionslandene lader sig ikke længere snyde så let.

Det er ikke slut ...

I 59 dage var der storkonflikt. Den største nogensinde i den offentlige sektor. Sosu'ere, sygeplejersker og andre sundhedsarbejdere, pædagoger og mange andre har været i aktion. Konflikten på hospitalerne har været gennemgående, mens FOA sprang fra midt i forløbet og pædagogerne i BUPL først sluttede sig til strejken, da et dårligt forlig blev forkastet ved urafstemning.

Det var medlemmerne, der tvang fagtoppene ud i en kamp, de ikke ønskede og som de fleste modarbejdede eller undergravede. At påstå at fagforeningene sendte medlemmerne ud i strejke er virkelighedsforvanskning. Det var simpelthen hundredtusinder af offentligt ansatte, der havde fået nok af Fogh-regeringens nyliberale nedskærings- og udsukkningspolitik, og derfor valgte kampens vej.

Som konflikten udviklede sig, viste det sig, at de strejkende på gulvet ikke havde andre at stole på end sig selv – og på andre arbejdernes solidaritet.

Løftepolitikerne blev tavse, LO og mange forbund spillede en skammelig skruebrækkerrolle og den direkte modstander:

regeringen og hele det borgerlige Danmark satte alle sejl til for at bryde konflikten.

Uheldigvis blev klassesolidariteten ikke bragt til fuld udfoldelse.

Forligene mellem BUPL og Sundhedskartellet, der blev indgået den 13. juni og som sendte de strejkende i arbejde, er nu til urafstemning. De ligger langt fra midstekravet på 15 pct.

– og ligelønskommissionen fortøner sig som andre politikerløfter. Alligvel skal der siges: Godt gået! Godt kæmpet! Det er ikke slut ... De følgende artikler er fra kpnet.dks daglige konfliktdekning.

BUPL siger nej til tomt tilbud fra KL

BUPL sætter sig ikke tilbage til forhandlingsbordet med Kommunernes Landsforening. Det er resultatet af BUPL's hovedbestyrelsesmøde lørdag.

”Det giver ingen mening at gå ind på et tilbud, der er det samme som det, pædagogerne har sagt nej tak til én gang. Det var der enighed om i hovedbestyrelsen,” siger BUPL's formand Henning Pedersen og fortsætter.

”Vi er nødt til at få rettet op på den grundlæggende uretfærdighed, der ligger i, at pædagoger tjener mindre end andre med mellemlange videregående uddannelser både i det private og det offentlige. Selvfølgelig har KL råd til at forbedre lønforholdene, hvis de vil,” siger Henning Pedersen.

Netavisen 7. juni

”Jeg er nødt til at konkludere, at Mads Lebech har lavet et pressestunt og intet andet. Han ville gerne signalere villighed til at få afsluttet den strejke, som giver 122.000 børns familier store problemer. Det eneste, KL åbenbart er villig til, er at ramme alle landets børnefamilier med en lockout fra 17. juni. Det er direkte uansvarligt.”

Henning Pedersen fastholder BUPL's krav til at afslutte konflikten. Det drejer sig om tre løntrin til pædagoger, souschefer, afdelingsledere og stedfortrædere, bevarelse af tillæg for aftenarbejde samt nedsættelse af en ligelønskommission.

Sundhedskartellet: Danske Regioner havde kun håndører med

Sundhedskartellets medlemmer fortsætter strejken. Det står klart, efter at forhandlingerne mellem Sundhedskartellet og Danske Regioner brød sammen mandag. Årsagen var, at regionerne kun havde ti mio. kr. ekstra med i forhold til forhandlingerne sidst.

Mandag brød forhandlingerne mellem Sundhedskartellet og Danske Regioner sammen. Det skete efter få timers forhandlinger.

”Sammenbruddet er meget ærgerligt. Arbejdsgiverne har ikke præsenteret os for et tilbud, som vi kan anbefale vores medlemmer at stemme ja til,” udtaler Connie Kruckow, formand for Sundhedskartellet.

Sundhedskartellet blev præsenteret for et aftaleudkast, som tilgodeser flere af Sundhedskartellets grupper, indeholder ti mio. kr. mere end sidst og indebærer en ramme på 13 pct. over tre år. Derudover et forslag om, at de privatansatte vikarer fremover kan vælge at arbejde i regionernes eget vikarbureau. Dette forslag var en kopi af forrige uges udspil fra Danske Regioner og indeholdt kun penge til de medarbejdere,

som arbejder mere end 37 timer.

”Jeg er målløs, for der var ikke meget nyt under solen i Danske Regioners udspil. Jeg har sagt, at jeg er villig til at slække lidt på kravet om de 15 pct., hvis jeg samlet set kan opnå et resultat, som

medlemmerne kan stemme ja til. Men når regionernes udspil kun er på 13 pct., er det nødvendigt, at en del af vikarpenge bruges til varige lønstigninger for

de fastansatte medarbejdere i regionerne. Og at få mere i løn for at arbejde mere er ikke at skabe ligeløn,” siger Connie Kruckow.

Det offentlige sundhedsvæsen er taberen

Connie Kruckow mener, at det offentlige sundhedsvæsen vil blive taberen i sidste ende.

Derfor opfordrer hun nu regeringen og Folketinget til at se sandheden i øjnene:

”Hvis regeringen og Folketinget vil have et stærkt og velfungerende offentligt sundhedsvæsen til fordel for alle landets borgere, er det nødvendigt at satse på sundhedsvæsenets egne medarbejdere. Jeg vil opfordre Folketinget til for det første at skabe de økonomiske rammer for, at Danske Regioner og Sundhedskartellet kan forhandle et resultat et på plads. Og for det andet at nedsætte en ligelønskommission, der kan komme med anbefalinger til at løse det historiske ligelønsproblem,” siger Connie Kruckow.

Netavisen 10. juni 2008

Lynforlig mellem BUPL og KL

Ved dagens start lagde Kommunernes Landsforening 30 mio. ekstra på bordet i forhold til det oprindelige tilbud til BUPL. Der er nu indgået et forlig, der sendes til urafstemning blandt BUPL's medlemmer

BUPL's formand Henning Pedersen udtaler:

- Jeg er glad for, at KL i ellefte time indså alvorligheden af den truende lockout.

- Vi har indgået en aftale, der forbedrer vores resultat med mere end 30 mio. Med de ekstra penge, der er kommet på bordet i dag, har vi en aftale, der samlet

set peger i den rigtige retning for pædagogerne.

- Jeg noterer med tilfredshed, at vores strejke har givet pædagogerne de ekstra penge, der kunne løse konflikten. Nu sendes forliget til urafstemning, og så må vi afvente medlemmernes afstemning.

Pædagogerne genoptager arbejdet tirsdag den 17. juni.

BUPL 13.juni 2008

Sundhedskartellet har indgået forlig med KL

Sundhedskartellet har indgået forlig med KL. Rammen på 12,8 procent er sprængt. Og de strejkende genoptager arbejdet igen ved døgnets begyndelse den 15. juni.

Sundhedskartellet har sprængt rammen og indgået forlig med KL.

”Vi har lavet et godt resultat, hvor vi har sprængt rammen og sikret vores medlemmer en ramme på 13,3 procent.”

udtaler Connie Kruckow, formand for Sundhedskartellet.

Forliget betyder, at de strejkende i Sundhedskartellet vender tilbage til arbejdet ved døgnets begyndelse den 15. juni.

Sundhedskartellet 13. juni 2008

Sig nej til forligene

Et flertal i BUPL's hovedbestyrelse var parat til at opgive strejken, inden den kostbare og hensynsløse lockout ville træde i kraft tirsdag den 17. juni – lige meget hvad. Et magert tilbud fra Kommunernes Landsforening var, hvad der skulle til, for at figenbladet var hjemme, og et ringe forlig var på plads fredag den 13. juni tidligt på dagen.

Det blev sendt til urafstemning af hovedbestyrelsen med blot fire stemmer imod. Afstemningen blandt pædagogerne løber den 18.-24. juni, og resultatet offentliggøres den 25. kl. 12.

Dermed stod Sundhedskartellet alene i konflikt. Men det varede ikke længe. Allerede samme dag var et forlig mellem Connie Kruckow/Sundhedskartellet og Danske Regioner på plads. Det ligger et godt stykke fra de mindst 15 %, som sygeplejersker og sundhedsarbejdere har krævet under hele konflikten.

I en udtalelse, ”Sundhedskartellet sprænger rammen”, hedder det:

”Sundhedskartellet har forhandlet nye overenskomster på plads med Danske Regioner og KL. Efter mere end otte uger i konflikt er arbejdsgiverne gået med til at sprænge rammen, så vi får 13,3 pct. over de næste tre år. Dermed tager vi et vigtigt skridt på vej mod ligeløn.

Den nye overenskomst har fokus på rekruttering og fastholdelse:

Sygeplejerskerne får højere løn. På den måde bliver det mere attraktivt for de erfarne at blive i faget, og det bliver mere attraktivt for de unge at læse til sygeplejerske. Det er nødvendigt. For hvis der ikke er nok sygeplejersker, skrider fundamentet under det offentlige sundhedsvæsen. Det er i bund og grund det,

vores ligelønskamp handler om.”

Blandt menige sygeplejersker er begejstringen til at overskue. Desto større er skuffelsen og frustrationen. Forliget gør intet for at forhindre sygeplejerskeflugten fra den offentlige sektor.

I et indlæg i netværket Kritiske Sygeplejersker, som opfordrer til at stemme nej ved urafstemningen, hedder det f. eks.:

”Så holdt Connie ikke længere. 13,3 % – eller som DSR prøver at sælge det: Rammen er sprængt! Historisk!

Fakta er, at hovedkravet – 15 % over tre år, ikke er opfyldt. I forvejen var 15 % et moderat krav. Det er langt mindre end lønefterslæbet, og med inflation og de eksploderende mad- og energipriser ville det ikke give mange kroner i real-lønssstigning.

13,3 % er en fornærmelse.

Forhandlingerne med regionerne har fra starten været en farce. Strukturreformen, der nedlagde amterne, fratog samtidig regionerne enhver form for selvstændig økonomi, og det er altså spil for galleriet, når parten med pengene får dikteret budgettet fra finansministeriet. Nu fik regionerne så et par håndører ekstra, de kunne sende videre til Connie, som tilsyneladende tog imod med kyshånd. Nu prøver hun at sælge 13,3 % som en historisk sejr. Det er at holde sygeplejerskerne for nar.

Kravet er 15 % – stem NEJ til forliget.”

Ingen af forligene kommer i nærheden af kravene. Ingen af dem sikrer mod et reallønssfald over de næste tre år. Der bør stemmes nej.

Netavisen 16. juni 2008

Aftale om kommunal økonomi '09:**Tvinges til omfattende velfærdsbesparelser****Af Henrik Herløv Lund**

Henrik Herløv Lund er økonom, cand.scient.adm. og kendt fra Den Alternative Velfærdskommission

Så kom den – aftalen mellem regeringen og Kommunernes Landsforening om kommunernes økonomi. Forinden havde superstrammeren, finansministeren Lars Løkke Rasmussen, været ude med et vink med en vognstang om sidste udkald for aftalestyringen om kommunernes økonomi. Hvis kommunerne ikke indordnede sig de i historisk sammenhæng hidtil uset lave rammer for vækst i offentlig velfærdsservice i regeringens 2015-plan, ville regeringen og Dansk Folkeparti diktere kommunerne den fremtidige økonomi gennem lovgivning i Folketinget.

Kommunerne har således haft pistolen for panden og har ikke haft meget andet

valg end i de store linjer at indordne sig, hvis KL skulle bevare blot en begrænset indflydelse på regeringens økonomiske styring af den kommunale sektor.

Og mere end en meget begrænset indflydelse opnåede KL da heller ikke. Helt efter 2015-planens bog rummer aftalen rummer kun 350 mio. kr. i nye midler til kommunalt leveret velfærdsservice. Endvidere havde finansministeren lagt op til, at udgangspunktet for forhandlingerne skulle være aftalen for 2008, som kommunerne jo i deres budgetlægning overskred med 0,9 mia. kr. Det fik KL forhandlet af bordet, således at udgangspunktet for 2009-aftalen var budgetterne for 2008, inkl. de 0,9 mia. Men de penge er jo brugt.

Det korte af det lange er således, at det i 2009 står på nulvækst i kommunalt leveret velfærdsservice.

Kommunerne tvinges til omfattende besparelser i de brede serviceydelser.

Dømt nedskæring

Men de 350 mio. kr. til vækst i kommunal velfærdsservice i 2009 skal sammenholdes med, at den demografiske udvikling i 2009 med flere ældre alene vil kræve merudgifter på 1,3-1,5 mia. kr., mens de kommunale udgifter for at følge de almindelige velstandsstigning skulle stige med i alt 2-2,5 mia. kr. yderligere. Hertil kommer, at sygedagpenge- og socialområdet har udvist ekstraordinære store stigninger i de senere år og må forventes fortsat at fortsætte hermed i 2009.

Regeringen fremlagde op til forhandlingerne en såkaldt ”handlingsplan for frigørelse af ressourcer til borgernær service”, dvs. en plan for effektivisering i kommunerne. Og jævnfør denne skal kommunerne i 2009 da også effektivisere for flere milliarder kr. i 2009. Men både handlingsplanen og økonomiaftalen er uden konkrete anvisninger på, hvordan og

Talsmanden for PCOT og hans 9-årige datter angrebet af politisk politi

Vigtig meddelelse fra Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer

Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti (PCOT) skal hermed informere offentligheden om, at vores talsmand Hamma Hammami, er blevet udsat for et overfald, begået af fire politibetjente fra det politiske politi.

Episoden fandt sted her til morgen (17. juni) omkring kl. 11, da Hamma forlod sit hjem i nærheden af El-Manar i Tunis sammen med sin datter Sarah på ni år. De der gennem-

førte angrebet var medlemmer af en gruppe agenter, der permanent overvåger Hamma. De overdækkede ham med grove fornærmelser, og truede ham for øjnene af hans datter, inden de forlod stedet i bil.

Hen ved et dusin politifolk gennemfører en løbende politisk overvågning i nabolaget, hvor Hamma og hans kone, advokaten og menneskerettighedsforkæmperen Radhia Nasraoui bor.

I sidste uge modtog de en række telefonopringninger fra offentlige numre, der var fornærmende og truede over for Hamma, og som forlangte at han ophører med at beskæftige sig med begivenhederne i Redeyef kulbækkenet.

Disse kriminelle handlinger foregår mens undertrykkelsen af det tunesiske folk skærpes og har til formål at bryde solidariteten med ofrene for undertrykkelse.

Den svækkede general Ben Ali og hans dikatoriske regime har endnu en gang vist sin manglende evne til at opfylde det tunesiske folks sociale og politiske krav.

Brugen af rigtige kugler mod fredelige demonstranter er det eneste svar, regimet har over for folkets protester.

Men denne repressive politik kan ikke længere skræmme modstanden. Især de unge udviser en voksende vilje til at forsvare deres ret til at arbejde, frihed og værdighed.

PCOT fordømmer kraftigt den aggressive optræden mod vores talsmand og opfordrer alle demokratiske kræfter og det tunesiske folk til at stå sammen om at bekæmpe den voksende fascisering af det politiske liv og væksten i fysiske overgreb, vilkårlige arrestationer, tortur og skueprocesser.

Tunis den 17. juni, 2008

hvad det vil koste af investeringer. Dette skal først belyses gennem fælles analysearbejder, der nu sættes i gang mellem regeringen og KL.

Med udsigt til at skulle finansiere udgiftsstigninger på over to mia. kr. i 2009 vil kommunerne således ikke kunne opretholde den nuværende service i 2009.

Der er således ikke alene dømt udhuling i 2009 af den kommunalt leverede velfærd, men kommunerne tvinges direkte til at spare på og forringe de brede velfærdsydelse – ældrepleje, skoler og daginstitutioner – for at finansiere blot de almindelige demografiske og de særlige merudgifter på social- og sundhedsområdet.

Historisk lav vækst i offentligt forbrug

Regeringen prioriterer skattelettelser, privatforbrug og egne planer frem for velfærd.

Når aftalen for 2009 er blevet så stram, hænger det sammen med regeringens plan for den langsigtede udvikling af samfundsøkonomien og de offentlige finanser, 2015-planen. Hermed er der lagt op til en historisk lav vækst i det offentlige forbrug i de kommende år. Hvor realvæksten i det samlede offentlige forbrug 1994-2001 årligt lå på 2,1 procent og 2002-2008 er faldet til 1,5 procent, skal det fra 2009 til 2015 reduceres til 0,9 procent.

Der er samfundsøkonomisk råderum til en betydelig vækst i offentligt og privat forbrug frem til 2015. Nulvæksten i kommunalt leveret service i årets kommuneaftale skyldes således ikke, at en højere vækst ikke er økonomisk mulig, men at regeringen i 2009 og de kommende år prioriterer vækst i det private forbrug gennem fortsat skattestop og de op til valget vedtagne skattelettelser, og at det begrænsede råderum, regeringen afsætter til stigende offentlige forbrug, på forhånd af regeringen for størstedelen er beslåglagt til øget forskning som led i globaliseringsinitiativerne samt til kvalitetsreformen.

Kommunerne vil i 2009 således blive tvunget til direkte besparelser på de brede velfærdsydelse, fordi regeringen prioriterer privatforbrug, skattelettelser og egne planer højere end velfærd.

Forkortet af Kommunistisk Politik

Hovedbeklædning

Mens sundhedsarbejdere, pædagoger, social- og sundhedshjælpere og assistenter har kæmpet og fortsat kæmper en brav kamp, der har sat den neolibérale økonomiske politik under hårdt pres, fortsætter reaktionen sit felttog på andre fronter.

Således er muslimernes tørklæder under konstant beskydning. Så meget for den individuelle frihed i det stille Danmark, hvor vi altid har hånet vores naboland under øgenavnet forbuds-Sverige. Nu er det jo ganske vist heller ikke den ækvivalens, vi benytter os af i dag, hvor statsministeren søger poster som EU-præsident eller NATO-general.

Tørklædedebatten har såmænd sit afsæt fra det udemokratiske EU, der ikke tør se befolkningen i øjnene, når unionens stormagtsambitioner kræver, at den reaktionære forfatning trækkes ned over hovedet på os. Netop i den henseende er det en almindelig kendt taktik at skabe frygt og had, for at splitte folket og aflede fra de reelle problemer. Til det brug er også noget så uskyldigt som tørklæder et anvendeligt middel. Det er ikke lang tid siden, at det franske parlament forbød folk at bære synlige religiøse genstande af en vis størrelse. Der er vist ingen tvivl om, hvem brodden var rettet mod i det katolske land.

I Danmark har det gennem lang tid for virksomheder været muligt – med visse begrundelser – at forbyde de ansatte at bære tørklæder. Nu rammer bølgen selve etaterne: Det må ikke være tilladt for en dommer at bære tørklæde, eller måske netop muslimsk tørklæde? Det kan virke stødende på den sigtede, siges det. Eller det fremstår ikke uvildigt, som jo en dommer skal og bør være. Personligt har jeg aldrig anløbet en uvildig dommer. Ved et studie af den meget fornuftige Carl Madsen skal man være et usædvanligt papøre, hvis ikke man fatter, hvor reaktionær og sammenfiltret med vores reaktionære økonomiske system den danske dommerstand er.

I dag ligger det fremmedfjendtlige helt naturligt at omtale muslimske

kvinder, der bærer tørklæde, for *hættemåger*. Mange af disse fremmedhadere er vokset op i den samme tid som jeg og har derved oplevet, hvor naturligt – endda med sin egen skønhed – at kvinder i Danmark for omkring 50 år siden benyttede tørklædet som en prydggenstand, der samtidig holdt på frisuren. Foreholder man fremmedhaderne dette faktum, tvinges de til at smide deres egen maske: - *Det er jo ikke bare tørklædet. De er jo muslimer.*

Det har de såmænd ret i. I min egen verden har de såmænd også ret i, at det er en reaktionær tro på linje med andre religioner. Jeg møder ofte udtrykket *hættemåger* blandt brugerne på min arbejdsplads, som i øvrigt ligger mindre end en kilometer fra et nonnekloster, hvorfor nærområdet bærer præg af disse meget venlige, men tilbageholdende kvinder. De lyser ikke desto mindre betydeligt mere op i gadebilledet end de muslimske tørklæder. Jeg vil mene, at deres beklædning mere er på højde med en burka.

Jeg fatter ikke forskellen på de to religioner målt efter en reaktionær målestok. Behøver man at sige andet end inkquisition? Det kan selv den blideste nonne ikke løbe fra. Her dækker ikke selv den sejeste nonneudsmykning, som symboliserer et pålagt cølibat. I denne tid – med krig mod det irakiske, afghanske og palæstinensiske folk – tåler jeg hellere en burka end de amerikanske turister, der overalt på kloden farer rundt med deres karseklippede marinefrisurer iklædt camouflagedfarvet tøj. Hvor mange i den danske dommerstand bærer dette under kappen? Ifølge Carl Madsen var der masser af danske dommere, inklusive højesteretsdommere, der under besættelsen sagtens kunne have båret nazi-emblemer og -uniformer.

Reaktionens fremmedhad stopper pudsigt nok lige præcis der, hvor underbemandingen inden for de konfliktendes arbejdsområde skal løses. Beskæftigelsesministeren har svaret:

- Vi importerer portugisisk og polsk arbejdskraft. *Reno*

Irske 'Raytheon 9' og Danmark

Fredsaktivister og krigsforbrydere

af Ulla Røder

Raytheon 9 – en gruppe irske fredsaktivister – ødelagde en del udstyr på våbenfabrikanten Raytheons kontor i Derry i august 2006 og blev i juni 2008 frikendt for denne handling af en enstemmig jury i retten i Belfast.

Det er jo herligt, når aktivister bliver frigivet for at have udført deres borgerpligter, men hvad med den hjemlige front?

Danske firmaer deltager også i fremstilling af dele til krigsmateriel, der bruges i NATO's og USA's krigshandlinger. For eksempel har Terma A/S haft et nært samarbejde med Raytheon og Thales Raytheon i mange år, det være sig i alt fra udstyr til missiler til kontrol- og kommandosystemer m.v., der er brugt under udførelse af en række krigshandlinger.

Jeg er ikke helt sikker på, at vores regering helt har forstået meddelelsen endnu, men jeg håber stadig, at de danske domstole og statsanklageren i Danmark har fulgt godt med i, hvad der sker internationalt.

FET eller PET har måske udarbejdet en grundig vurdering til vores regering om disse firmaers aktiviteter i Danmark?

Jeg skal erindre om, at de internationale regler og love gælder også i dansk ret, herunder Nürnberg-princippet, som er grundstammen i Raytheon 9-aktivisternes forsvar.

Jeg vil ikke undlade at bede den danske statsanklager holde sig godt orienteret om denne dom og undersøge, om der foretages lignende kriminelle handlinger med fremstilling af dele til krigsmateriel, der bruges til krigshandlinger i strid med internationale love. Da der er meget der tyder herpå, i hvert fald hos TERMA A/S, vil jeg opfordre statsanklageren og politiet til at kikke dette firma og andre potentielle krigsforbrydere efter i sømmene og vurdere, om der ikke skulle være grundlag for en anklage om deltagelse i og forberedelse af ulovlige krigshandlinger.

Terma A/S har sammen med en

række andre danske virksomheder bidraget kraftigt til udvikling af en del udstyr, der har haft den konsekvens, at der er blevet sendt tonsvis af bomber ned over uskyldige civile i Irak, Afghanistan og Libanon, idet Terma A/S' udstyr er solgt til og bruges af det amerikanske forsvar og NATO.

Under retssagen i Belfast fik Raytheon 9 etableret det faktum, at Raytheon-firmaet i Derry er en integreret del af det verdensomspændende amerikanske firma Raytheon og firmaets våbenproduktion.

Raytheon er verdens største leverandør af dele til guidede bomber. Den irske anklagemyndighed kunne ikke tilbagevise et eneste af forsvarrets argumenter om at have nedlagt dele af Raytheons kontor for at forsøge at forhindre krigsforbrydelse fra israelske tropper i Libanon, der brugte udstyr produceret hos og leveret af våbenfabrikanten Raytheon. Raytheon mente, aktivisterne skulle kompensere de skader, de havde forvoldt. Det gik stik modsat.

Våbenfabrikanten deltager kort og godt i krigsforbrydelser og burde bortvises fra Derry og andre steder, hvor de huserer, mener Raytheon 9-aktivisterne, der er stolte over deres handling, men ville ønske, de kunne have gjort mere. De dedikerer deres aktion til familierne Shaloub og Hasheem fra Qana i Libanon, som mistede 28 nære familiemedlemmer den 30. juli 2006 på grund af Raytheons 'bunker buster'-bombe. Deres tab var i deres tanker, da de udførte aktionen den 9. august 2006, den dag, USA droppede deres atombombe over Nagasaki i Japan.

Uretfærdigheden over for de mange ofre for krigsforbrydelser i Libanon,

Palæstina, Irak og Afghanistan vil holde dem i gang med deres kampagne mod krig og handel med krigsmateriel. De ønsker at stoppe de mennesker, der lever af at producere våben og andet krigsmateriel og gør krig til en givtig forretning.

Der er ikke plads til våbenfabrikanter som Raytheon i vores samfund! Skam over alle med indflydelse og magt til at give dem offentlig støtte, og over alle, som vender det blinde øje til disse krigsforbrydelser, dækker over deres spor og giver undskyldninger for dem!

Forbrydelserne fortsætter hver eneste dag og time i Mellemøsten. Det er op til dem af os, der er modstandere af dominans og besættelseskrige, at opbygge en bevægelse, der matcher de vestlige regerings enorme voldshandlinger. Raytheon 9 håber, deres handling har inspireret mange andre og givet mod og hjerte til alle, der er involveret i modstanden for at stoppe disse krige. Det mindste, vi kan gøre sammen, er at tage afstand fra USA's, Storbritanniens og Danmarks m.fl. korrupte regerings handlinger og vise solidaritet med vores brødre og søstre i Mellemøsten.

Raytheon 9 er overvældet efter frigivelsen og takker alle, der har været med til at give dem den nødvendige støtte i de to år op til retssagen og under selve sagen. De takker deres familier, venner, Derry Anti War Coalition, Irish Anti-War Movement, deres dygtige juridiske rådgivere, og ikke mindst jurymedlemmerne, der lyttede intenst i tre uger, inden de lod retfærdigheden ske.

Juryen accepterede, at de havde begrundet ret til at mene, at de israelske styrker gjorde sig skyldige i krigsforbrydelser i Libanon i sommeren 2006, at firmaet Raytheon, inklusive deres kontor i Derry, bidrog og støttede udførelsen af disse forbrydelser, og at handlingen, vi udførte ved at hamre på udstyr, var bestemt for og havde den ønskede effekt at forsinke en krigsforbrydelse.

Samme aften, som dommen faldt,

udtrykte Raytheon, at resultatet af denne dom gav dem frygt for deres ansatte. Dette tilbageviser Raytheon 9 med foragt og mener, dette er et forsøg på at afsøre opmærksomheden. Der var ikke skyggen af bevis for, at de ansattes sikkerhed skulle være i fare.

Aktivisternes mål har hele tiden været firmaet Raytheon, firmaets aktionærer, bestyrelsesmedlemmer, direktører, som alle profiterer på krig og nød.

Men noget helt andet skulle måske fastslås i samme moment. Raytheons og andre våbenfabrikanter ansatte kunne måske være i fare for at miste deres job, hvis retfærdigheden bliver praktiseret i form af lukning af disse ulovlige fabrikker, hvilket burde være en logisk konsekvens, når aktiviteterne kan betegnes som medvirken og støtte til krigsforbrydelser.

Derfor kan vi kun opfordre arbejderne til at søge hen til nye arbejdspladser, der arbejder for at bidrage til vækst og fremskridt på denne planet, hvis de igen vil kunne føle sig sikre og have ren samvittighed.

Hvem kan arbejde for et sådant firma og se sig selv i øjnene?

Raytheon 9 tror, verden en dag vil kunne se tilbage på våbenhandel på samme måde, som vi i dag ser tilbage på slavehandel og spekulerer på, hvorledes det kunne ske, at sådan ondskab kunne få plads i et respektabelt samfund. Hvis deres handling har medvirket til et skridt nærmere i retning af et forbud mod våbenhandel, vil deres aktion have båret frugt.

”Vi foretog aktionen lige efter nedslagtningen af uskyldige i Qana. Folk i Qana er vores naboer. Deres børn er vores naboers børn. Vi knuste Raytheon for at hjælpe med at beskytte vores naboer. Retten fandt, at dette ikke var en kriminel handling. Det er, hvad denne retssag handlede om. Vi har ikke nægtet eller undskyldt vores handling. Vi mener alle, at det er det bedste, vi nogensinde har gjort i vores liv.”

Du kan læse mere om Raytheon 9 her:

www.indymedia.ie

www.raytheon9.org

www.terma.com

www.thesraytheon.com/press-and-media/news-and-press-releases/archives/period/116760600/0/31535999/list.html

Ulovligt – men i en god sags tjeneste

’USA’s hårde fangepolitik lider endnu et nederlag’, lød en overskrift i Berlingske Tidende for nylig. Det var en reference til, at fem ud af de ni amerikanske højesteretsdommere mener, at fangerne på Guantanamo faktisk har ret til at få prøvet deres sag ved en amerikansk domstol. I praksis har fangerne ikke den ret i dag. Fangerne er fængslet på ubestemt tid uden at være dømt og uden mulighed for at blive stillet for en domstol. Guantanamo-fangelejren er altså en koncentrationslejr. Og oven i købet en koncentrationslejr, hvor fanger udsættes for tortur.

Det er grove løjer, faktisk så grove, at de er et klart brud på menneskerettighedskonventionerne. Havde det været Kina, der behandlede mennesker på denne måde, ville danske medier, politikere og eksperter stå i kø for at råbe op om overgreb og brud på menneskerettighederne.

Men nu er det altså ”vores gode venner”, Danmarks ypperste alliancepartener, der står bag uhyrlighederne. Så råbes der ikke op, og tortur og koncentrationslejre bliver i stedet til ’hård fangepolitik’.

HC Hansen - dansk statsminister og agent for USA

Danmarks ubehageligt nære alliance med USA har meget dybe rødder. Således var f.eks. H.C. Hansen (statsminister fra 1955-1960) agent/spion for USA under- og efter 2. verdenskrig. Og han var hverken den eneste statsminister eller fremtrædende samfundstøtte, som var agent, som en historiker netop har dokumenteret på grundlag af adgang til amerikanske arkiver (De danske forbli-

ver lukkede!)

Tidligere udenrigs- og finansminister Mogens Lykketoft var hurtig til at rose H.C. Hansens virksomhed i en fremmed magts tjeneste, som i øvrigt blev højt værdsat af samme fremmede magt, for ’fremsynethed’. Det må vel betyde, at mange andre socialdemokrater senere er gået samme vej.

At spionage for fremmede magter er ulovlig glemmes behændigt i festen over at han spionerede for vores allierede. Kittet i jubelen er antikommunisme – i dag og i går. H.C. Hansen havde allerede fra 1937-39 være leder af Hovedorganisationernes Informations- og Propagandaafdeling (HIPA), en organisation dannet med det primære formål at bekæmpe DKP og DKU.

Derfor kan det ikke undre at antikommunisten og USA-agenten H.C. Hansen var aktiv i processen for at få indlemmet Danmark i NATO og også senere gav særlige fortrin til USA. I 1957 gav han således sin accept til at USA kunne have atomvåben på Thulebasen i Grønland – skjult for offentligheden bag grove løgne og i lodret modstrid med officiel dansk politik.

Agengt virksomhed, spionage, atomvåbenforbrydelser, tortur, kz-lejre, menneskerettighedskrænkelser og lovbrud *en masse*: Hvis det er i en ’god sags tjeneste’ er det i socialdemokratiske og borgerlige øjne helt acceptabelt, og tilmed ’fremsynet’. Og Guantanamo hård, men retfærdig!

Lissabon-traktaten forkastet – respekter folkets vilje

Af Campaign Against EU Constistution

Det irske folk har talt. På trods af social og politisk hurlumhej og advarsler så tror vi, at hundreder af millioner af mennesker ud over hele Europa vil byde forkastelsen af Lissabon-traktaten velkommen. Forslagene om yderligere at reducere demokrati, militarisere EU og lade private firmaer overtage offentlig service er blevet forkastet. Lissabon er død. Sammen med den EU-forfatning, den kom fra, må den nu betragtes som begravet.

Vi opfordrer den irske regering og dem, som støttede denne traktat, til at respektere det irske folks vilje og opgive denne fejlagtige traktat. Der må ikke ske nogen gentagelse, som de gjorde det med Nice.

Vi opfordrer Den Europæiske Kommission, Europaparlamentet og EU-staternes regeringer til at respektere det irske folks vilje. Vi tager afstand fra trusler eller forsøg på at tyrannisere folket.

Denne afstemning demonstrerer det svælg, som eksisterer imellem de politiske eliter i Europa og folkets holdning. Ligesom i Frankrig og Holland har de politiske ledere og etablisementet gjort alt for at tvinge det igennem, og de fejlede.

Vi efterlyser en anden retning. Vi kræver et stop for europæisk militarisering og en reduktion af de militære udgifter. I stedet bør pengene gå til socialt nyttige projekter.

Vi kræver et stop for privatisering af al offentlig service og en offentlig service udelukket fra markedsdiktater.

Vi kræver et stop for markedets og bankernes dominerende rolle i forhold til, hvordan samfundet skal køres. Vi forlanger alvor-

lige forholdsregler imod det sociale ræs imod bunden og i stedet beskyttelse af arbejdernes rettigheder for herved at agere imod arbejdsløshed og fattigdom og gøre en ende på ulighed og undertrykkelse og imødegå global opvarmning.

Vi efterlyser et skift i Europas relationer til udviklingslandene, så der bliver givet prioritet til folkenes behov i "det globale syd", og kræver en virkelig prioritering af menneskets rettigheder, ikke støtte til undertrykkende regimer, fordi de favoriserer europæiske stater eller virksomheder.

Vi opfordrer Europas folk til nu at indtage en ledende rolle i

forhold til bestemmelse af vores fremtid. Dette er ikke længere et anliggende for Irland alene. Europas fremtid skal afgøres af Europas folk. Vi vil ikke tolerere en situation, hvor fokus vender tilbage til spørgsmålet om, hvordan Irland kan manipuleres til at "stemme rigtigt".

Lissabon repræsenterede en fornægtelse af demokrati for det overvældende flertal af befolkningerne i EU. Derfor opfordrer vi nu Europas folk til at tilbageerobre deres demokratiske ret til at afgøre deres egen fremtid.

For et socialt, demilitariseret og demokratisk Europa!

13. juni 2008

Det irske folk siger nej til EU's magt-ran

Det republikanske Sinn Feinns næstformand Des Dalton udtaler, at nej-afgørelsen er en forkastelse af en EU-superstat.

Det irske folk har klart og utvetydigt sagt nej til EU's politiske elites magt-ran med dets forkastelse af Lissabon-traktaten/EU-forfatningen. Det klare budskab, som det irske folk har givet, er, at det forkaster opbygningen af en udemokratisk EU-superstat.

Folket har talt, og det må ikke blive ignoreret, som den første folkeafstemning om Nice-traktaten blev det, eller de franske og hollandske folkeafstemninger i 2005, som forkastede EU-forfatningen. Lissabon-traktaten og EU-forfatningen er for 96 procent vedkommende det samme dokument.

Nej'et er en klar markering rettet til Dublins og Bruxelles' politiske elite. Det irske folk er ikke villigt til at afgive mere magt til en institution, som de ikke vælger, og som ikke står til ansvar over for dem. Tre gange i løbet af tre år er der blevet sagt nej til en militariseret og uansvarlig EU-superstat.

Det, der blotlægges ved afstemningens resultat, er det svælg, der eksisterer imellem Dublins politiske elite og folkemasserne. Den linje, der blev indtaget af de største partier for de 26 countyer (dvs. Den Irske Republik, KP) under folkeafstemningskampagnen, var, at folk ikke behøver at forstå Lissabon-traktaten eller dens konsekvenser. De skulle blot stole på dem med deres anbefaling og acceptere traktaten. Forkastelsen af Lissabon, som har givet genlyd, viser, at folket ikke stoler på dem.

Dublin 13. juni 2008

Den enes brød

Mennesket behøver mad for at leve. På flere forskellige konferencer i forskellige FN-organisationer har det været nødvendigt at nævne dette over for de rige lande.

Den kendsgerning, at brød og ris er basale for opretholdelse af livet, har været nødvendigt at diskutere, fordi næsten 850 mio. mennesker sulter, og prisstigninger øger deres antal hver dag.

Sulten og prisstigningerne på fødevarer skaber kolossale problemer for de fattige lande, flygtningestrømme og sammenbrud af stater. Også de udviklede kapitalistiske lande rammes, primært de fattige i de rige lande.

Sult er det væsentligste menneskerettighedsproblem, og i den sammenhæng er brug af nødvendige fødevarer til produktionen af biobrændstof og spekulation i prisstigninger forbrydelser mod menneskeheden.

Krig og spekulation

FN's fødevarerorganisation (FAO) holdt i begyndelsen af juni en international konference i Rom, om hvilke skridt der kan tages for at vende fødevarerkrisen.

I begyndelsen af 2008 nåede prisen på basale fødevarer det højeste niveau i mere end 30 år. Det er ikke kun nogle enkelte produkter, men simpelthen størstedelen, der har oplevet prishop på mere end 25 % i løbet af ganske få måneder. Ifølge FAO's statistik er det seneste prishop ikke mindst udtryk for dollarens værditab eller inflation. Den nuværende bølge af prisstigninger tog fart i 2003 sammen med olieprisen, da Bush, Blair, den danske statsminister Anders Fogh m.fl. indledte krigen mod Irak.

Den seneste store prisbølge før denne sprang i 1974, og priserne på fødevarer stabiliserede sig først omkring 1987, da EU og andre industrilandene gennem massive programmer med støtteopkøb, oplagring og destruktion af fødevarer sikrede industri og landbrug en minimumspris.

FAO's undersøgelser viser det, som ingen politikere ønsker at fortælle: Det imperialistiske krigsventyr er en af de centrale årsager til stigninger i fødevarerpriserne.

Med til at forstærke den nuværende fødevarerkrise er yderligere, at mekanismerne til at regulere markedet, såsom statslige opkøb og fødevarerlagre, har været under afvikling til fordel for skabelsen af et internationalt (globalt) marked. Finanskrisen og nedturen på aktiemarkedene har øget spekulation i købskontrakter på den kommende høst, hvor der sættes på, at der ligesom tidligere år vil være fejlslagen høst som følge af tørke med efterfølgende vareknaphed.

FAO's general sekretær Jacques Diouf hilser på Silvio Berlusconi ved åbningen af topmødet.

Glade dage i Rom

Mens alle taler om problemerne i al almindelighed og udtrykker sørgmodig bekymring for de fattiges skæbne, forholder det sig helt anderledes, når det kommer til konkrete skridt imod det ukontrollable marked. Topmødet i Rom er af stort set af alle kyndige iagttagere blevet kaldt en forspildt mulighed.

EU's udviklings- og landbrugsministre var til gengæld glade for dagene i Rom. De har øjnet chancen til at tjene nogle penge ved at føre braklægnings- og miljøinvesteringer årtier tilbage.

I det danske landbrug har ”braklagte marker” reelt været ekstra brede kanter langs med åer og andre arealer til gavn for miljøet. Den danske udviklingsminister Ulla Tørnæs (der selv er godsejer) og den danske EU-kommissær for landbruget Mariann Fischer Boel (som også er godsejer) er helt enige om at udnytte

krisen til det yderste. Fischer Boel skriver, at det var fascinerende og opmuntrende at deltage på FOA-topmødet i Rom, men naturligvis kunne man ikke sige ja til alle de fattige lande, der bad om fødevarerhjælp nu og her.

Konklusionen fra EU's side er, at man nu har en ekstra klemme på de fattige lande til at få dem til at acceptere de rige landes krav til WTO-forhandlingerne i den såkaldte Doha-runde, nemlig *åbne markeder*.

Topmødet blev f.eks. brugt til at kritisere Brasilien for at have sat restriktioner på fødevarereksporten. ’Den type handling er kun med til at øge prisen,’ blev det påstået.

Gmo

Den danske landbrugskommissær var heller ikke enig i, at EU's landbrugspolitik er en del af problemet. Altså er det helt i orden, at EU fortsat har støtteordninger, hvor man som f.eks. i Danmark betaler landmænd for ikke at producere mælk, osv.

Udviklingsminister Tørnæs har heller ikke ligget på den lade side. Da krisen i årets første måneder fik folk på gaden i Somalia, Cameroun, Elfenbenskysten, Senegal, Burkina Faso og mange andre afrikanske lande, pegede hun med det samme på gmo-afgrøder som afgørende i udviklingsstøtten til landbruget.

Ingen krise er så stor, at der ikke kan sælges et eller andet vidundermiddel, en ny sprøjtegift, en fantastisk kunstgødning, og ikke mindst såsæd, der kun kan produceres i USA og leveres på en kontrakt, der binder landmænd i årevis.

Gmo-afgrøder har ingen dokumenteret forbedring af udbyttet, men prisen er meget høj. Det er ikke afprøvet, hvilke langtidsskader der kan være på sundheden og naturen. Det er derimod en fastslået kendsgerning, at monokulturfgrøder skal tilføres meget mere kostbar næring.

Man kan kalde det ’forspildte muligheder’ eller en situation, hvor monopoler og spekulanter og deres politiske repræsentanter øjner nye chancer. Folkene sulter – mere og mere.

note: www.fao.org

Verdenskrisen: Fødevarer, vand og brændstof

Tre fundamentale livsnødvendigheder står på spil (1)

Af Michel Chossudovsky

Den canadiske økonomi professor Michel Chossudovsky analyser i denne og en følgende artikel i næste nummer af KP, tre basale kriser med globale konsekvenser - og påpeger monopolernes og imperialismens ansvar for dem og profiterer fra dem.

Tre fundamentale livsnødvendigheder er i fare. Fødevarer vand og brændstof er afgørende for det økonomiske og sociale liv på planeten. De er alle under kontrol af et lille antal globale firmaer og finansinstitutioner og grundlag for den akutte krise og udtryk for den imperialistiske globalisering.

”Det frie markedes” sukkerkugler

”Det frie markedes” sukkerovertrukne kugler slår vore børn ihjel. Dræberakten er ikke tilfældig. Den instrumenteres på en særskilt måde via computerprogramhandelen på New Yorks og Chicagos handelsbørs, som den globale pris på ris, hvede og majs fastsættes på baggrund af.

Fattigdom er ikke alene resultatet af politiske fejltagelser på nationalt plan. Folk i de forskellige lande gøres fattige samtidig som et resultat af en global markedsmechanisme. Et lille antal af finansielle institutioner og multinationale selskaber har evnen til at afgøre levestandarden for millioner af mennesker verden over gennem manipulation med markedet.

Vi står ved skillevejen til den alvorligste økonomiske og sociale krise i den nyere historie. Processen med verdensomspændende fattiggørelse, der i første færd blev sluppet løs som følge af

1980'ernes gældskrise, har nået et afgørende skæringspunkt, der medfører samtidige udbrud af hungersnød i alle større områder i den underudviklede verden.

Der er mange komplekse karaktertræk, som understreger den økonomiske verdenskrise, når man betragter de finansielle markeder, nedgangen i produktionen, sammenbruddet af statsinstitutioner og den hurtige udvikling af den profitdrevne krigsøkonomi. Derimod nævnes det sjældent i disse analyser, hvordan den verdensomspændende destruering af økonomien tvangsmæssigt kolliderer med tre fundamentale livsnødvendigheder: fødevarer, vand og brændstof.

Forsyningen af fødevarer, vand og brændstof er en forhåndsbetingelse for et civiliseret samfund. De er nødvendige faktorer for menneskehedens overlevelse. De seneste år er prisen på de tre variable steget dramatisk på verdensplan med ødelæggende økonomiske og sociale konsekvenser.

De tre essentielle goder eller nyttegenstande, som i virkelighedens verden afgør reproduktionen af det økonomiske og sociale liv på planeten Jorden, kontrolleres af et fåtal af multinationale selskaber og finansielle institutioner.

Både staten samt hele rækken af internationale organisationer – ofte omtalt som ”det internationale samfund” – tjener frit og uhæmmet den globale kapitalismes interesser. De vigtige mellemstatslige organisationer, der inkluderer FN, Bretton Woods-institutionerne og Verdenshandelsorganisationen (WTO – World Trade Organisation), har givet sin tilslutning til Den Nye Verdensorden på vegne af deres multinationale sponsorer. Regeringer i de udviklede lande såvel som de underudviklede lande har opgivet deres historiske rolle med at regulere de økonomiske nøglevariable og sikre minimale levevilkår for deres folk.

Protestbevægelser rettet mod prisstigningerne på mad og olie er brudt ud samtidig i forskellige dele af verden. Forholdene er især kritiske på Haiti, i Nicaragua, Guatemala, Indien og Bangladesh. Opadgående mad- og oliepriser i Somalia har kastet hele landet ud i en situation med masse hungersnød, tilføjet alvorlig mangel på vand. En tilsvarende og lige så alvorlig situation er på vej i Etiopien.

Andre lande ramt af de opadgående madpriser inkluderer Indonesien, Filipinerne, Liberia. Egypten, Sudan, Moçambique, Zimbabwe, Kenya og Eritrea. En lang liste lande gjort endnu fattigere – for ikke at nævne lande under udenlandsk militær besættelse såsom Irak, Afghanistan eller Palæstina.

En hungersnødlignende situation ramte det nordøstlige Bangladesh i efteråret 2006. De fleste af arbejderne i Kurugram har sultet i tre måneder på grund af ren og skær arbejdsløshed og en stigning i priserne på livsnødvendigheder.

Deregulering

Forsyningerne med mad, vand og olie er ikke længere genstand for regeringsmæssigt eller mellemstatslig regulering eller indgreb med henblik på at lindre fattigdommen eller afværge udbrud af hungersnød.

Millioner af menneskers skæbne afgøres bag lukkede døre i de multinationale selskaber som led i en profitdrevne dagsorden.

Og fordi disse magtfulde økonomiske aktører opererer via tilsyneladende neutrale og ”usynlige” markedsmechanismer, afvises de ødelæggende sociale virkninger af de konstruerede hop i mad-, olie- og vandpriserne skødesløst som et resultat af udbud og efterspørgsel-betragtninger.

Den verdensøkonomiske og sociale krisers natur

Skønt det i vidt omfang er gjort uforståeligt i officielle rapporter og medierne, så er både "madkrisen" og "oliekrisen" resultatet af udspekuleret manipulation med markedsværdier fra magtfulde økonomiske spillere.

Vi har ikke at gøre med distinkte og adskilte mad-, brændstof- og vand-"kriser", men med en verdensomspændende proces af økonomisk og social restrukturering.

De dramatiske prishop på disse tre livsnødvendige goder er ikke tilfældige. Alle tre variable, der omfatter priserne på basisfødevarer, vand til produktion og forbrug og brændstof, er genstand en proces af ikke-liberale og samtidige markedsmanipulationer.

I hjertet af madkrisen er de stigende priser på basisfødevarer sammenkoblet med en dramatisk stigning i oliepriserne.

Samtidig er prisen på vand, som er et nødvendigt input i al landbrugsmæssig og industriel produktion, social infrastruktur, offentlig kloakering og husholdningsforbrug, steget stejlt som et resultat af en verdensomspændende bevægelse for at privatisere vandressourcerne.

Vi har at gøre med en enorm økonomisk og social omvæltning, en global krise uden fortilfælde, karakteriseret ved den triangulære forbindelse mellem vand, mad og olie – tre fundamentale variable, der tilsammen påvirker de grundlæggende midler for menneskelig overlevelse.

Sagt i meget konkrete begreber gør disse prishop folk fattigere og ødelægger deres liv. Ydermere sker den verdensomspændende kollaps i levestandarden i en krigstid. Den er tæt forbundet med den militære dagsorden. Krigens i Mellemøsten har en direkte forbindelse til kontrollen over olie- og vandreserver.

Mens vand på nuværende tidspunkt ikke er en international handelsvare på samme måde som olie og basisfødevarer, så er det også genstand for markedsmanipulation via privatisering af vand.

De økonomiske og finansielle spillere, der opererer bag lukkede døre, er:

Kilde: NYMEX

- De største Wall Street-banker og finansinstitutter, inkluderet deres spekulanter, der spiller en direkte rolle på handelsmarkederne, herunder olie- og fødevaremarkederne.

- De britisk-amerikanske oliegi-ganter, heriblandt British Petroleum (BP), ExxonMobil, Chevron Texaco, Royal Dutch Shell.

- De bioteknologisk-landbrugsmæssige sammenslutninger, der ejer den intellektuelle ejendomsret til såsæd og landbrugstilsætningsstoffer. De biotekniske selskaber er også vigtige spillere på New Yorks og Chicagos handelsbørser.

- Vandgiganterne såsom Suez, Veolia and Bechtel-United Utilites, som er involveret i den udstrakte privatisering af verdens vandressourcer.

- Det britisk-amerikanske militærindustrielle kompleks, som omfatter de fem store leverandører til det amerikanske forsvar – Lockheed Martin, Raytheon, Northrop Grunman, Boeing og

General Dynamics – i alliance med British Aerospace Systems Corporation (BAES).

- Det militærindustrielle kompleks og BAES udgør en magtfuld overlappende kraft, der er tæt allieret med Wall Street, oliegi-ganterne og landbrugsbiotekniske sammenslutninger.

Olieprisboble

Bevægelsen i oliepriserne på New Yorks og Chicagos handelsbørser har ingen sammenhæng med, hvad det koster at producere olie. Den opadgående spiral på prisen for råolie er ikke et resultat af mangel på olie. Det vurderes, at prisen på en tønde olie fra Mellemøsten ikke overstiger 15 dollars. Prisen for en tønde olie udvundet af tjæret sand i Alberta i Canada er i størrelsesordenen 30 dollars, (Antoine Ayoub, Radio Canada, maj 2008).

Prisen på råolie er i skrivende stund ved at runde 120 dollars tønden. Denne

Billede fra Haiti 2008

markedspris er i det store og hele resultatet af det spekulative stormløb.

Brændstof indgår i virkeligheden i produktionen af alle typer af industri- og landbrugsvarer og i serviceøkonomien. Hoppene i brændstofspriserne har bidraget til – i alle større områder af verden – at titusinder af små og mellemstore forretninger er gået fallit, ligesom det har undermineret og muligvis lammet kanalerne for indenrigs og international handel.

De stigende priser på olie på detail-salgsniveau fører til døden for de lokale grænseøkonomier, til forøget industriel koncentration og massiv centralisering af økonomisk magt i hænderne på et lille antal multinationale firmaer. Dertil rammer prishoppene på brændstof bytrafikken, skoler og hospitaler, transportsystemet, interkontinental skibsfart, flytransport, turisme, fritid og det meste af den offentlige service.

Inflation

Stigningen i oliepriserne udløser en generel inflatorisk proces, der resulterer i en sammenpresning af den reelle købekraft og en konsekvent nedgang i forbrugsefterspørgsel. Alle større grupper af samfundet, inklusive middelklassen i de udviklede lande, er berørt.

Disse prisbevægelser er dikteret af varemærket. De er resultatet af ren

spekulationshandel i indeks for obligationer, fremtidige ordrer og muligheder på de afgørende varemærker, iberegnet Londons ICE og New Yorks og Chicagos handelsbørser.

De dramatiske prishop skyldes ikke mangel på brændstof, fødevarer og vand.

Denne omvæltning af den globale økonomi er uliberal. Staternes økonomiske og finansielle politik er kontrolleret af private selskabers interesser. Spekulativ handel er ikke genstand for regulerende politik. Den økonomiske krise medvirker til værdiophobning, til at forøge en lille håndfuld multinationale selskabers magt.

Ifølge William Engdahl:

”Mindst 60 % af de 128 dollars tøndene for råolie stammer fra den ikke-regulerede spekulation i fremtidige ordrer fra fonde, banker og finansielle grupperinger, der udnytter London ICE Futures og New York NYMEX future exchanges og ukontrolleret bankhandel til at undgå granskning. De amerikanske bestemmelser udstedt af regeringens kommission for fremtidig handel tillader spekulanter at købe fremtidige kontrakter på olie og kun udbetale 6 % af kontraktens værdi. I forhold til dagens pris på 128 dollars tøndene betyder det, at man kun behøver lægge omkring otte dollars på bordet for hver tønde. Man låner de sidste 120 dollars. Disse ekstreme gab på 16 til 1 hjælper med til at drive priserne op vildt ureali-

stiske niveauer og opvejer banktab på *subprimes* og andre katastrofer – på bekostning af den almindelige befolkning.”

(Se: De høje oliepriser: Den virkelige årsag, F. William Engdahl, Stop Terrorkrigen/Netavisen 07.06.08).

Blandt hovedaktørerne på spekulationsmarkedet for råolie er Goldman Sachs, Morgan Stanley, British Petroleum (BP), den franske banksammenslutning Société Générale, Bank of America, den største amerikanske bank, og den svejtsiske Mercuria (ifølge Miguel Angel Blanco, La Clave, Madrid, juni 2008).

British Petroleum kontrollerer den London-baserede internationale olie-børs (IPE), som er en af verdens største børser for fremtidige olieordrer og for-købsret. Blandt IPE's største aktieejere er Goldman Sachs og Morgan Stanley.

Ifølge Der Spiegel er Morgan Stanley en af de hovedinstitutionelle aktører på det London-baserede spekulative oliemarked IPE. Ifølge Le Monde er det franske Société Générale sammen med Bank of America og Deutsche Bank involveret i spredningen af rygter med det sigte at skubbe yderligere til pristigningerne på råolie (ifølge Miguel Angel Blanco, La Clave, Madrid, juni 2008).

Global Research, 5. juni 2008

Del 2 af denne artikel bringes i næste nummer af Kommunistisk Politik

Fremmede tropper har intet at gøre i Afghanistan

Ny dansk besættelsesaftale på vej

De seks krigspartier i folketinget er nu blevet enige om en formel som skal forsøge at sikre "bred" dansk deltagelse i besættelsen af Afghanistan i årene fremover.

Krigspartierne skal nævnes ved navn: Venstre, De Konservative, Dansk Folkeparti, Ny Alliance, De Radikale og Socialdemokraterne.

Den samlede aftale, der foreløbig går til 2012, er indtil videre ukendt for offentligheden i sine detaljer, men ventes offentliggjort i sin helhed i nærmeste fremtid.

Aftalen om at forlænge den danske krigsdeltagelse i Afghanistan med mindst

4 år er garneret med pseudo-humanitære tiltag som opstilling af et felthospital og en fordobling af det, der kaldes civil bistand, fra 200 til 400 millioner kroner som led i forsøget på at blødgøre den stadig større danske modstand mod dansk medvirken i den ulovlige kolonikrig, som Afghanistankrigen er.

Der mangler soldater: Send hjemmevernet ud

Aftalen indeholder også en passus med en hensigtserklæring om *at 'der skal ske en gradvis nedtoning af den militære tilstedeværelse til fordel for den civil, når situationen tillader det.'*

En omkostningsfri gummierklæring.

- *Det har aldrig været hensigten, at Danmark skal blive i Afghanistan i 1000 år,* siger Venstres udenrigspolitiske ordfører Søren Pind til TV 2 NEWS.

Tidligere har Helle Thorning Schmidt åbenbart sin vision for Afghanistan med udtalelser om at en langsigtet besættelse vil være nødvendig - måske de næste 40 år. Tilsyneladende en endnu mere langsigtet plan end hendes plan om at slå Fogh.

De store danske tab af soldaterliv i Afghanistan har skabt en akut mangel på villig kanonføde. Officerer står i kø for at forlade hæren. Hvad gør man i den situa-

tion? Man sender HJEMMEVÆRNET ud for at føre krig i udlandet - et tiltag der er i skærende modstrid med dettes erklærede formål og opgaver.

Kommunister har altid betragtet hjemmevernet som et borgerrigskorps, hvis vigtigste opgave er at bekæmpe sociale omvæltninger i Danmark.

Nu må det også kaldes et kolonikrigskorps.

Besættelsen af et folk vil ikke blive tålt

Men det er ikke sådan lige at påtvinge et folk en udenlandsk besættelse, Det er USA's situation i Irak et udtryk for, men også i Afghanistan. Stadig flere er tvunget til at erkende at de heller ikke kan underlægge sig det afghanske folk i en krig i strid med folkeretten, som føres under dække af "kamp mod terror".

Den afgæde amerikanske øverstbefalende for NATO tropperne i Afghanistan General Dan McNeill udtaler, at besættelsen vil kræve 400.000 NATO-tropper for at imperialisterne kan "pacificere" landet.

Det vil være næsten en seksdobling af de 65.000 soldater, der er i dag, og mere end en fordobling i forhold til besættelsetropperne i Irak, hvor der er op mod 200.000 udenlandske soldater (fraregnet de private lejetropper hos Blackwater og lignende).

Maj 2008 var den næstmest dødelige måned for besættelsetropperne i Afghanistan siden krigens start. De sidste 12 måneder har samtidig været den dødeligste periode siden krigens start.

I alt er 14 danske soldater blevet dræbt i Afghanistan siden 2002. Danmark har omkring 690 besættelsessoldater udstationeret. Heraf befinder ca. 550 sig i Helmand provinsen i den sydlige del af landet, hvor modstandsbevægelsen står stærkest. Med den nye aftale skal antallet af danske besættelsessoldater i Afghanistan yderligere øges.

Modstanden styrkes

Den danske aftale indgås på et tidspunkt, hvor besættelsesmagten må konstatere

Afghansk fælleserklæring:

Besættelsen er problemet

At USA's og Natos styrker er uønskede i Afghanistan understreges kraftigt af en erklæring vedtaget af afghanske ledere den 9. juni 2008 ifølge den pakistanske avis Daily Times. I udtalelsen hedder det:

"Den virkelige faktor bag den uendelige krig og ustabilitet i Afghanistan er tilstedeværelsen af fremmede tropper. De må forlade landet og lade afghanerne etablere en regering ud fra eget valg." Sådan sagde afghanske repræsentanter på et endages seminar med titlen: "Den afghanske knude: Problemerne og vejen til fred".

Tidligere oprørsledere, politiske ledere, religiøse lærere, intellektuelle, stammeældste og folk, som har tjent i tidligere afghanske regeringer, deltog i seminariet. Fælleserklæringen, der krævede at de fremmede tropper forlader Afghanistan, forlangte også, at de standser deres vilkårlige ransagnings-operationer, som ofte resulterer i drab på civile.

Erklæringen bakkede op om dialog blandt afghanske grupper og fraktioner for at sætte en stopper for kamphandlinger i det sønderrevne land.

modstandsbevægelsen vinder stadig større terræn og kontrollerer stadig flere byer og områder. Lige nu styrkes modstandens greb omkring byen Khandahar med 10 landsbyer, hvor NATO tropper spekulerer i at udkaste løbesedler, der opfordrer folk til at flygte og bombarder området fra luften. Netop disse bombeangreb gennem hele besættelsesperioden har kostet utallige civile døde og gjort besættelsestroppeperne med deres fly, raketter og bomber dybt forhadte – mindst lige så forhadte som de russiske besættere var det.

Sammenholdt med den seneste spektakulære aktion, hvor modstandsbevægelsen uden store tab kunne sikre at 1100 fanger, de fleste modstandsfolk, blev befriet ved en masseflugt fra et fængsel, tages de forstærkede modstandsaktiviteter af mange som et udtryk for, at en storroffensiv fra modstandsbevægelsens side er i gang.

Canadiske arbejdere: Omgående stop for krigen i Afghanistan!

Den 29. maj 2009 stemte delegaterne for Canadas samlede fagbevægelse, Canadian Labour Congress (CLC), der repræsenterer mere end 3 millioner arbejdere, med overvældende flertal ja til at kræve, at Canadas regering omgående afslutter deltagelsen i den illegale krig i Afghanistan.

Det er et udtryk for en betydelig konsolidering af de canadiske arbejderes krav. På forhånd havde adskillige nationale fagforeninger, bl.a. Canadas Fagforening for Postarbejdere (CUPW) og Canadas Fagforening for Offentligt Ansatte (CUPE) allerede tilsluttet sig en politik, der vendte sig imod canadisk deltagelse i krigen i Afghanistan, der stadig dræber og sårer tusinder af afghanere, heraf mange civile.

Siden krigen begyndte i Afghanistan er Canada blevet den 6. største eksportør af militært udstyr i verden.

Siden starten af besættelsen af Afghanistan i 2002 er 85 canadiske soldater blevet dræbt.

15.000 canadiske besættelsessoldater har været udstationeret i Afghanistan.

Norge: Krigsforbrydere med "fredsprofil"

Af Jan Steinholt, tidsskriftet *Revolusjon*

Denne regering, om aldrig så rødgrøn, er et kabinet af krigsforbrydere. At SV er juniorpartner i regeringen og "må bøje sig", er ingen undskyldning. Så længe SV er med på færd, er partiet også en direkte håndlager for imperialismen. Dette må siges åbent, uafhængig af at en række menige SV-medlemmer og SV-vælgere er frustrerede og fortvivlede over deres eget parti. **Netop i kraft af sit falmede image som gammelt freds- og antikrigsparti** er SV's rolle den farligste og mest beskidte.

15 såkaldte "Taliban-soldater" er dræbt af norske styrker i Badghis-provinsen i Afghanistan i midten af maj. Efter at dette blev kendt for den norske offentlighed, lagde *Forsvarsnett* en journalistisk klyngebombe på nettet den 28. maj:

"Professionelle og dygtige soldater, som løser de opgaver, der er pålagt dem, med mindst mulig vold, mødte generalinspektøren for hæren i Afghanistan i forrige uge."

Overskriften på rubrikken er "Et minimum af vold". Det er det vi kalder journalistisk timing.

"Minimal voldsbrug"

Når 15 dræbte afghanere er minimal voldsanvendelse, begynder krigsscena-riets omfang at ategne sig.

Men det spiller ingen rolle, for alt kan retfærdiggøres med NATO-humanisme. Målet med operationen er ifølge hærledelsen at gøre det muligt for hjælpeorganisationerne at gå ind i området for at kunne yde *bistand*.

Det hjælper så kun lidt, at Flygtningehjælpen og andre humanitære organisationer gang på gang i fuld offentlighed har frabedt sig omfavnelsen og er oprørte over sammenblandingerne.

Gidsler for NATO

"Det er overraskende, at repræsentanter for det norske forsvar ikke skelner klart mellem militært og humanitært arbejde. Tidligere har forsvaret blandt

andet på afghansk tv fremvist skoler, som Flygtningehjælpen har bygget, som "sine". Flygtningehjælpens skoler er ikke forsvarrets projekter, selv om Flygtningehjælpen har udenrigsministeriet blandt sine donorer," skrev for eksempel Elisabeth Rasmusson, generalsekretær i Flygtningehjælpen, i Dagbladet i januar.

Her skal vi lade ligge, at *Flygtningehjælpen* før har involveret sig med NATO og dermed til en vis grad har sig selv at takke for, at de bliver gjort til NATO-gidsler. Men hjælpeorganisationerne har al grund til at være optaget af den fare, som norsk aggression og den militær-civile krigspropaganda udgør for de norske hjælpearbejdere.

Kristin Halvorsen SV

Sandheden mellem linjerne

Krigsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen har for en gangs skyld nærmet sig sandheden bag Norges og USA's "engagement" i Afghanistan i en kronik i Dagbladet den 26. maj. Hun skriver:

"Vi må heller ikke undervurdere den betydning, et fremtidigt stabilt Afghanistan vil have i en region præget af store udfordringer. Landet ligger i et krydsningspunkt mellem Kinas og Indiens fremvækst som økonomiske og militære stormagter, Pakistans store indre uroligheder, tidligere sovjetiske randrepublikkers store udfordringer og et Iran med ambitioner om at blive en fremtidig kernevåbenmagt. Det, denne region

Stærk modstand mod Afghanistan-krigen i Canada

mindst af alt trænger til, er et ustabil Afghanistan i centrum.

Vor regering er tilhænger af en fortsat stærkt militær tilstedeværelse i Afghanistan."

Som transitland for olie og gas mellem stater, som er højt upålidelige og potentielle rivaler for Vesten og USA er det afgørende at sikre kontrollen over dette strategiske knudepunkt. Det er kernen i hele ISAF-operationen. Det har vi nu krigsministerens ord for.

Vor regering er som bekendt også SV's regering.

Kristin Halvorsen og Bjørn Jacobsen har i to år repræsenteret folkestemningen for en usammenhængende tøven om, at Norge bedriver et slags fredsoption i Nord-Afghanistan, mens USA og resten af ISAF-NNATO bedriver krig i syden. SV har altid haft stemplet som Norges mest naivistiske parti. Men der går en grænse for, hvor længe partiledelsen kan håbe på, at folket bærer over med, at SV's blå øjne leder dem til at handle mod bedre vidende.

SV-talsmanden Bjørn Jacobsen kommenterer den nyeste norske Afghanistan-nedslagning ved at slå fast, at *"ud fra det, vi hører, ser det ud til, at soldaterne gør det, de skal, nemlig hjælper den afghanske hær til at genvinde afghansk autoritet i området"*. Bjørn Jacobsen ser verden op og ned, på samme måde som han formodentlig læser sit eget partiprogram. Den vigtigste ikke-afghanske autoritet i området er, så langt vi ved, koblet af NATO-styrker og den af USA udnævnte konsul Karzai.

Gunnar Ballo, også Stortings-repræsenteret for SV, er for sit vedkommende i særdeleshed urolig over de norske soldaters krigstraumer. Vi ville måske tro, at afghanere lider af krigstraume-diagnosen i nok så stor grad. Men man kan jo ikke have omtanke for alle, bevares!

Stil SV til ansvar

Norge fører aggressionskrig. Denne regering, om den er nok så rød-grøn, er et kabinet af krigsforbrydere. Ministrene fra SV er hverken mere eller mindre ansvarlige end resten af dette kapitalens kollegium. Så længe SV er med på færd, er partiet også en direkte håndlanger for imperialismen.

Dette må siges åbent, uafhængig af at en række menige SV-medlemmer og SV-vælgere er frustrerede og fortvivlede over deres egen regering. Selvsagt er SV en juniorpartner i regeringen, som bukker og bøjer sig for de to NATO-partier. Men netop i kraft af sit falmede image som gammelt freds- og antikrigsparti er SV's rolle derfor den allerfarligste og mest beskidte. I den aktuelle situation er SV den allerbedste hjælper for NATO-imperialismen til at retfærdiggøre en kolonikrig over for det norske folk.

Derfor har vi fuld sympati for aktionerne, som på det sidste er rettet imod SV's partikontorer, og som ledelserne i Rødt og Rød Ungdom vælger "at tage afstand fra", fordi mange SV'ere er aktive i Hent Soldaterne Hjem. Det er den socialdemokratiske veteran Reilulf Steen også. Skal vi derfor tie stille om, at Arbejderpartiet er monopolkapitalens og NATO's favoritparti i Norge?

Kære kammerat

Som om det ikke allerede er nok, er vismændene nu ude efter "dem på overførselsindkomst" igen. Nu skal alle førtidspensionister, kontanthjælpsmodtagere og arbejdsløse tvangspåføres en "kop-skat" på seks procent, for at det senere bliver lettere for levebrødspolitikkerne på Christiansborg at skære/afskaffe den almindelige folkepension. Det er fandme utroligt, hvad medielu-derne i tv holder mikrofon til!

Ikke et ord om prisstigninger på basis-mad, på varme osv. osv. Hvad seks procent tvungen ekstra skat betyder for en pensionist og bistandsklient.

Jeg vedhæfter "dagens tekst" – SKYGER.

Kammeratlig hilsen
B.C.

27.05.2008

Hej, gode kammerat

Det gjorde godt at høre din stemme i telefonen i aften, forud for konferencen på lørdag, som jeg desværre må melde afbud til. Som jeg nævnte, har smertebehandlingen ikke været helt så effektiv, og der er en tre dage, jeg helst ikke vil opleve igen!

På tirsdag skal jeg en tur omkring Århus Sygehus og videre med den eksperimentelle behandling. Indtil nu har der ikke vist sig nogen bivirkninger eller forandringer til det bedre. Af en kopi, jeg har modtaget fra Sundhedsstyrelsen i dag, fremgår det, at de læger, jeg var under med henblik på operation, har bedt om en second opinion. Der er en masse for mig uforståelige paragrafer og henvisninger til bekendtgørelser. MEN så meget har jeg da kunnet læse på almindeligt dansk, at de har rådspurgt Sundhedsstyrelsens rådgivende panel om eventuel henvisning til eksperimentel behandling i udlandet. Lægerne vil få svar inden for fire uger, skriver Styrelsen. Det er nyt for mig, så det må jeg have spurgt ind til på tirsdag!

B.C. Andersen: Breve til kammeraterne

Ellers har jeg hovedrystende fuldt medierne, når jeg har haft kræfter til det, ikke kun konflikten, men også den såkaldte "fødevarekrise". Det er vel ingen hemmelighed, at min respekt for og tillid til de fleste journalister kan ligge på et meget lille sted ...

Den såkaldte borgerlige presse- og ytringsfrihed er nært tilknyttet og forbundet med ejendomsrettens ukrænkelighed. De er i det kapitalistiske samfund et udtryk for borgerskabets og kapitalens meningsmonopol og manipulation!

Mikrofonholdere, selvbestaltede eksperter har kronede dage, fylder godt op, spiller deres helt specifikke rolle i borgerskabets og den kapitalistiske statsmagts spind. "Fødevarekrisen" skæpper i kassen, og gir lakajerne brød på bordet tillige.

På et utal af måder lister de som på kattepoter uden om den varme grød. MEN, under deres fraser, bedraget, kan de ikke skjule, at der INGEN "fødevarekrise" er. Krisen er kun et af mange udtryk for den globale finanskrisen, for kynisk spekulation og nedgang på aktiemarkedene.

Mens aktiemarkedet rasler ned, stadig flere almindelige menneskers hjem ryger på tvangsauktion, renten stiger, kursen falder, er direktøren for Deutsche Banks New York-afdeling, Torsten Sløk, kommet for skade at løfte en flig af sandheden om, hvad der ligger bag "fødevarekrisen".

Ifølge denne ikke hr. Hvemsomhelst udgør omsætningen på alverdens fødevarer til sammenligning én procent af det samlede aktiemarked. De seneste måneders fald på dette har fået spekulanters næse til at vibrere, med øjnene åbne for nye muligheder. En af disse er basale fødevarer og vand, som blot på kort tid har kastet sig en spekulationsgevinst af på 75 procent.

Det er endda kun toppen af isbjerg. Bankdirektøren forventer endnu større stigninger, potentialet er enormt.

Allerede nu arbejder de store banker med koncepter, målrettet mod pensionskasser og "småsparere", der i stigende grad står over for og frygter aktiefald. Spekulation i menneskelig elendighed er den sikre investering, der sikrer fremtidens pensioner!

Alle får kronede dage. Pensionister, der kan rejse til sydens sol og nyde livet på golfbanen, de pæne nålestribede forretningsmænd, mellemmandene, der hamstrer og opbygger eksempelvis store rislagre, hvilket i sidste måned betød, at prisen på ris på 30 dage steg med 50 procent, ågerkarle, griske pengeudlånere, storgodsejere, som bønderne må pantsætte sig selv til for at få råd til såsæd, gødning, olie og benzin, som der også spekuleres i ...

Direktøren for Deutsche Banks New York-afdeling er ikke den eneste, som er kommet for skade at løfte en flig af sandheden og konsekvenserne af "fødevarekrisen". Fra den sort-reaktionære Verdensbank forlyder det, at 20 til 30 års udviklingsbistand er tabt som følge af de seneste måneders spekulation i basale fødevarer.

Det er folkemord og en forbrydelse mod menneskeheden, der foregår.

Kun socialismen vil kunne gøre en ende på denne kyniske spekulation og den krampagtige dans om guldkalven!

Kammeratlig hilsen

B.C.

10.06.2008

SKYGGER

*Døren lukkes for i morgen
og tiden går
langsomt lysner det
lydene tar til
fanget i tætte, tiltrukne gardiner
hænger ekkoet
fra eksplosionerne, de sene
nyheder*

*Skingrende, bølgende
alt overdøvende banker hjertet
uret, med den langsomme
viser
tikker, splinter stilheden
tavse ansigter, angstfulde øjne
læber, bevæger sig
knuger mørket, hinanden
en steril, syntetisk blomster-
duft, tyk
kvalmende, kvælende
æder sig ind under dynen
under huden*

*Jeg vender mig tung
i sengen, ser demokratiets lar-
vefodder
humanistisk
jævne en afghansk landsby
med jorden
soldater, smilende som tivoli-
garden
smadre en olding
med geværkolber, rigtigt
lære fra sig
om menneskerettigheder,
sande næstekærlige
vestlige værdier!*

B.C.

Irsk nej: Hurra, hurra, hurra

På den herlige grønne ø, Irland, har jeg netop set i tv annonceret på irsk (gælisk) og engelsk at irerne har sagt NEJ til Lissabon-traktaten.

46,6 pct ja mod 53,2 pct nej-stemmer.

Her siger de: hvordan kan vi sige ja eller nej til noget vi ikke ved, hvad er? Vi har fået 70 siders beskrivelse. men ingen kan forklare, hvilken betydning det vil få for os.

Helt til det sidste var meldingen: resultatet er usikkert, det kan blive begge dele. Men i Kerry paa Dingle-halvøen så vi kun nej-plakater paa irsk. I Dublin var der flest af ja-plakaterne,

men også plakater som f.eks. Lissabon er dårligt nyt for arbejdere, eller de tre aber, der holder sig for øjne, ører og mund.

Herfra siger jeg tak til irerne, der har fulgt linien; Nej til fremmed herredømme, ja til selvbestemmelse.

Vi ses til den videre kamp for et frit Europa uden traktater, der binder os med de multinationales og krigsmagerens bånd.

**kh fra G. Be.
Doolin, Clare, Irland**
13. juni 2008

EUs udenrigsministre bør stoppe ratificeringen

Det slovenske EU-formandskab mener, at det er risikabelt for medlemslandene, at erklære, at man vil redde Lissabon-traktaten, som 53,4 pct. af de irske vælgere afviste i sidste uge. Den tjekkiske præsident Vaclav Klaus har erklæret traktaten død og konstateret, at ratificeringen ikke kan fortsætte. Og i følge The Sunday Times vil den britiske premierminister Gordon Brown ofre traktaten for at forhindre udviklingen af et EU i to hastigheder.

- Regeringerne i EUs medlemslande vil gøre klogt i, at lytte til befolkningerne frem for kommissionens overbureaukrater i Bruxelles. Det er nu tredje gang, at en befolkning har afvist projektet. Den folkelige modstand er ikke blot i Irland. Derfor må de øvrige regeringer respektere nej'et eller give os en folkeafstemning om hele Lissabon-traktaten, udtaler Søren Søndergaard, der er medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU.

Folkebevægelsen mod EU

STØTTEFEST

for Rød 1. Maj

lørdag d. 21. juni kl. 16 - ?

Beboerhuset, Bellisvej 41. 5000 Odense C
(Bellisvej starter ved rundkørslen i Kochsgade)

Venner og kammerater inviteres hermed til en hyggelig aften med spisning, kaffe og kage, musik, hyggelig snak, lotteri osv.
Underholdende indslag er meget velkomne.

Pris for mad, kaffe og kage er 75 kr. Øl og vand til støttepriser.
tilmelding

6166 9977 eller 2285 1585.

Det irske folk stemte et europæisk nej!

Udtalelse fra Folkebevægelsen mod EU's forretningsudvalg.

Folkebevægelsen mod EU's forretningsudvalg hilser det irske nej til Lissabon-traktaten velkomment og sender de bedste hilsener til det irske folk.

Det irske folk leverede et europæisk nej på vegne af alle de mange europæere, der rundt om i resten af EU's lande er blevet nægtet en folkeafstemning.

Er man i tvivl om, om det var et europæisk nej, så kan man blot sende Lissabon-traktaten til folkeafstemning i de resterende 26 EU-lande. Folkebevægelsen mod EU er klar til at tage udfordringen op i Danmark, hvis Anders Fogh har modet.

15. juni 2008

Terrorkrigens evige hadekampagne

Som ventet har den krigsførende regering og oppositions svar på enhver kritik oven på angrebet i Islamabad været, at man derved "går terroristernes ærinde".

På denne måde udnyttes ambassadeangrebet, et resultat af Danmarks imperialistiske udenrigspolitik og antimuslimske indenrigspolitik, paradoksalt nok til et forsvar for selv samme politik. Enhver ændring vil nemlig ifølge regeringen være "at bøje nakken" for fremmede kræfter, hvilket også er paradoksalt, for regeringen ligger selv fladt på maven for høgen i Washington. Og endelig er det paradoksalt, at dem, der kalder sig opposition, ikke bare bakker regeringens udenrigspolitik op, men også som Villy Søvndal fører an i hetzen mod muslimer og deres levevis. Stopper denne hetz da aldrig, spørger mange, ikke mindst muslimer.

Svaret er, at så længe "krigen mod terror", i det væsentlige en erobningskrig mod den olierige muslimske verden, pågår, fortsætter den vestlige chauvinismes hadekampagne mod selv den mindste del af islam.

Carsten Kofoed
Frit Irak Blog

Stop Star War 22. juni: Sultestrejker verden over

Der er gang i demonstrationer omkring USA radar base i Tjekkiet. Jeg har oversat denne vigtige meddelelse fra anden kilde:

Jan Tamas (lederen af sultestrejken i Tjekkiet i protest mod aftalen med USA om at være stjernekrigs-værtsland, for en vigtig radar, KP) har været til møde med medlemmer af EU-parlamentet. Han rapporterede:

”Gennem de sidste tre dage har vi haft møder med flere MEP, herunder vice-formanden Luisa Morgantini.

Der er forberedelser igang til et møde den 9. juli i Strassbourg, hvor jeg også vil deltage. Ved denne lejlighed vil vi aflevere den udprintede version af underskrifterne mod radaren, som nu har mere end 119.000 underskifter. Vi ønsker dette antal vil nå 200.000 underskifter inden denne dato, så spred meddelelsen og bed folk underskrive på <http://www.nonviolence.cz/>

Men lad ikke succes'en narre jer, vores modstandere vil fortsætte deres planer. De har meddelt, at Condoleezza Rice vil ankomme i Prag for at underskrive aftalen mellem Tjekkiets og USA's regeringer den 10. juli 2008. Så vi må gøre alt, hvad vi kan før denne dag!”

Andre begivenheder i Tjekkiet: Greenpeaceaktivister, der har holdt området for den planlagte amerikanske Stjernekrigs radar besat blev spærret inde den 9. juni, da militærpolitiet ryddede lejr-området. Fem demonstranter, som havde opholdt sig på platforme i træer siden den 28. april blev ført til politistationen i Příbram.

Politiets aktion indikerer at ameri-

kansk og den tjekisk regering ønskede dem væk fra basens område inden Condoleezza Rice vender tilbage til Prag den 10. juli.

I USA, Maine, sultestrejker Mary Beth Sullivan nu på 7. dag og vi fortsætter med at sprede budskabet om at gøre den 22. juni til en verdensomspændende sultstrejke for STOP STAR WAR.

For tiden er der 44 folk i Maine, som er villige til at sultestrejke denne dag, og der kommer stadig nye tilmeldinger.

Det kan også gøres i Danmark.

Skriv en e-mail til fred542008-jnk@yahoo.dk, hvis du ønsker at tage del i denne verdensomspændende sultestrejke den 22. juni 2008.

Jan Tamas fortsætter: ”Jeg kan ikke udtrykke behovet kraftigt nok for maksimum deltagelse den 22. juni og fremefter, da USA presser hårdt på for at få indsat det såkaldte missilforsvar over hele verden før oppositionen bliver opbygget for at forhindre dette nye våbenkapløb fra at blive startet.”

Luftfartsindustrierne har i årevis opfordret den amerikanske regering til at blokere forhandlinger i FN af den internationale traktat kaldet PAROS til forhindring af et våbenkapløb i det ydre rum.

Generalerne i Pentagon har længe hævdet, at Stjernekrigsprojektet vil blive det største industrielle projekt i planeten Jordens historie.

Overalt i verden får vi rapporter om, at USA's allierede bliver trukket ind i våbentechnologi programmer for det ydre rum, og resultatet er at sundhed, uddannelse og andre menneskelige behov bliver skåret væk, for at muliggøre disse regeringers bestræbelser på

at tage del i USA's programmer for våben i rummet.

Ulla Røder

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Man til fre 16 – 19

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Netavisen

Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag

www.kpnet.dk

Storkonflikten: Et lærestykke i kamp

Strejkerne er afblæst mens urafstemningen om BUPLs og Sundhedskartellets aftaler med de offentlige arbejdsgivere foregår, og ingen venter at de vil blive genoptaget p.g.a. et nej. Det betyder ikke at der er tilfredshed med aftalerne, eller tilfredshed med fagtoppen. Tværtimod. Diskussionen om, hvorfor resultaterne alligevel blev så ringe, da de offentligt ansatte massivt gik i kamp med bred opbakning fra befolkningen er i fuld gang.

Det er ikke en diskussion om, hvorvidt det nytter at kæmpe, som fagpartierne og de opportunistiske vcnstrefløjorganisationer fik så travlt med at forsikre om, da de var i færd med at nedlægge kampen. Det er en diskussion om, hvordan man skal sejre, når man kæmper; hvordan man skal overvinde og besejre modstanderen, hvordan man skal forhindre ødelæggelse indefra, hvordan man skal vælge de rigtige kampmidler og aktionsformer.

De borgerlige medier, modstanderens medier, har travlt med deres sang om, at det er for dyrt at kæmpe, at sygeplejersker og pædagoger bliver fattigere af at strejke, at intet er nået, og hvis man har fået noget, vil det blive brugt til at dække omkostningerne ved kampen.

Det er overhovedet ikke, hvad det handler om: De lavtlønnedes kamp i den offentlige sektor for mere i løn, for flere hænder, for 'velfærd til alle' er historisk, og den rigdom i kamperfaringer, der er vundet, er langt mere værd end nogle promiller og nogle få hundrede kroner. For det er første gang, men helt sikkert ikke den sidste, at de offentligt ansatte må ud i storkampe for at imødegå nyliberalismens – dvs. kapitalens og dens regerings og den europæiske unions – angreb på de arbejdendes rettigheder og den offentlige sektor til fordel for privatisering og udlicitering for profit.

Der er mange lærer at uddrage af Storkonflikten i 2008. Den vigtigste er at de kæmpende stoler på deres egne kræfter – og på arbejderklassens solidaritet

I de 59 dage, storkonflikten varede, er der vundet uvurderlige erfaringer; der er skabt en solidaritet og tillid mellem de kæmpende, der udfoldede en mangfoldighed af markante initiativer og en idérigdom uden lige. At det først og fremmest er kvindefag satte også sit præg på synlighedsfølelsen, på demonstrationer, aktioner og i det samlede gadebillede.

Lære 1: Der er mange lærer at uddrage af Storkonflikten i 2008. Den vigtigste er at de kæmpende stoler på deres egne kræfter – og på arbejderklassens solidaritet.

Det er umuligt at vinde uden en grundlæggende og konstant aktivitet fra de strejkende selv. Det er denne aktivitet, som er helt afgørende, den vigtigste gensidige inspiration og det største værn mod snigløb og forræderi. Hvor de strejkende mødtes dagligt og gennemførte aktioner var gejsten og gennemslaget også størst. Topstyring er døden for en strejke, for den dømmer medlemmerne til passivitet og åbner for pamperforræderi. I det omfang strejkerne kom ud over det snævert faglige regi blev de brede og stærke.

Det er afgørende at mobilisere hele arbejderklassens og den brede befolknings solidaritet og støtte. Det skete ikke her. Soliudariteten var der, men

den blev ikke mobiliseret og kunne derfor ikke for alvor komme til udtryk. Det ville være sket, hvis kampen var blevet rettet mod hovedmodstanderen, den virkelige arbejdsgiver: Fogh-regeringen og folketingsflertallet, der så heller ikke ville kunne skjule sig bag en kappe af 'neutralitet' og falske lovord om 'den danske model'. I bund og grund er den økonomiske og politiske kjamp felettet sammen, og må være det, når lønrammen fastsættes af regeringen.

Lære 2: Stol ikke på Fogh-regeringen. Den lyver også når den siger, den ønsker en stærk offentlig sektor. Den ønsker en udsultet offentlig sektor, mere privatisering og udlicitering, og en svag arbejderklasse og fagbevægelse. Stol heller ikke på løftepartier som Dansk Folkeparti og Socialdemokraterne, der lover klækkelige midler den ene dag, velfærd den næste og ligelønskommission den tredje – og glemmer det hele igen, især når strejken er slut. Stol ikke på LO-gtoppen og de classesamarbejdende fagtoppe. De har bevist deres komplette uduelighed under konflikten. Der er noget i toppen, der trænger til at skiftes ud.

Lære 3: Når der kæmpes, skal der kæmpes effektivt. Det nytter ikke med langtrukne klatstrejker, som det blev tilfældet, fordi alt for få blev udtaget til at strejke, nødberedskaber var for gavmilde o.s.v. Der skal kæmpes, og det skal kunne mærkes, men pinen skal ikke trækkes ud. Ansvar for dette – ligesom ansvaret for, at kravene på forhånd blev barberet ned til 15 % og en usandsynlig ligelønskommission ligger hos de nuværende faglige ledelser.

Ansvar for det magre resultat ligger ikke hos fagforeningernes medlemmer, ikke hos de strejkende, der kæmpede forbilledligt.